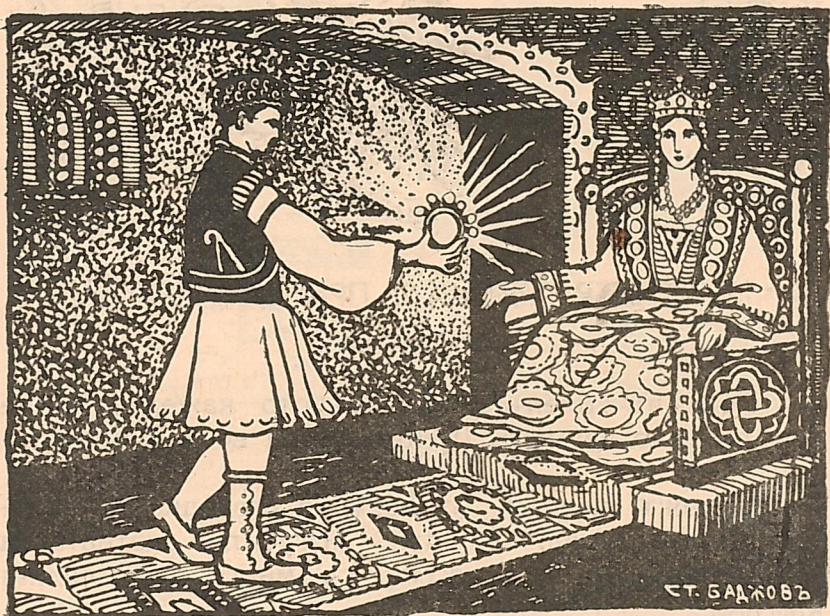

— Царице, ето ти гривната. Жената разгледала внимателно любимото си украшение, и като се увъррила, че отъ него не липсва ни едно скъпоценно камъче, съ свѣтнало отъ радостъ лице казала:

— Добрий човѣче, благодаря ти отъ всичкото си сърдце и всичката си душа. Ти сигурно скоро си дошълъ тукъ и не знаешъ царската заповѣдь.

— Не, тукъ съмъ отдавна.

— А кога намѣри гривната?

— Преди повече отъ месецъ.

— Защо тогава я не донесе по-рано? Сега те чака смъртъ. Жално ми е за тебе.

— Бжди спокойна, царице, отвърналъ твърдо праведникътъ. Азъ искахъ да докажа, че връщамъ гривната не зарадъ обещаната отъ царя награда, не и отъ страхъ, че ще ми бжде отръзана главата. Връщамъ я, защото тя е твоя, а Богъ е заповѣдалъ да не вземаме чуждо нѣщо. Сега съмъ готовъ да по-неса опредѣленото отъ царя наказание.

— Не! извикала царицата. Предъ такъвъ праведенъ човѣкъ, като тебе, и царътъ ще се поклони.

И тя хванала праведника за ржка и го повела къмъ царския тронъ.

Хр. Спасовски.